

Telegraful Român

Anul 164 • nr. 47-48

15 decembrie 2016

«Născătoarea de Dumnezeu, Fecioara – Izvor al darurilor și al bucuriilor vieții veșnice»

Cuvânt pastoral la Nașterea Domnului – 2016

† LAURENȚIU,

Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

„Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântec și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7, 14).

Iubiți credincioși,

Fiecare sărbătoare este o taină cerească, fiecare praznic împărătesc ne aduce daruri duhovnicești, și astfel simțim cum viața noastră iese din monotonie atunci când se întâlnește cu viața lui Dumnezeu și a sfinților. Ce daruri minunate primim în fiecare an! Suntem chemați, an de an, ca în Sfânta Biserică să ne împărtășim cu Viața cea nouă a Împărăției lui Dumnezeu. Suntem invitați la Cina Împărăției cerurilor, unde Hristos, Pruncul Cereșc, ne dăruiește viața Sa, ne face contemporani cu evenimentele vieții Sale și ne hrănește cu Trupul și Sângele Său. Existența noastră dobândește astfel un sens binecuvântat. Știm și simțim că pentru Dumnezeu trăim și putem mărturisii că „în El trăim și ne mișcăm și suntem” (Fapte 17, 28).

Totul este plin de lumină în aceste zile de praznic. Aici, în lumea noastră de jos, încercăm să exprimăm simbolic ceea ce duhovnicește primim participând prin Sfânta Liturghie la lumea de sus. Astăzi ne împodobim bisericile și casele, astăzi ne arătăm iubirea făcându-ne daruri unii altora, iar prin colinde și cântări ne exprimăm bucuria sfântă, exclamând împreună cu Sfântul Ioan Gură de Aur: „Taină străină și minunată vedem! Îngerii cântă, Arhanghelii psalmodiază, Heruvimii înalță imnuri, Serafimii proslăvesc. Toți prăznuiesc văzând pe Dumnezeu pe pământ și pe om în ceruri, pe Cel de sus, jos, din pricina tainei întrupării, pe cel de jos, sus, din pricina iubirii de oameni. Astăzi Betleemul calcă pe urmele cerului. În locul stelelor primește pe îngeri cântând, în locul soarelui face loc Soarelui dreptății. Nu ne întrebăm cum, căci unde vrea Dumnezeu se biruiește rânduiala firii. A voit, a putut; S-a pogorât, a mântuit” [Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvântare la Nașterea lui Hristos, PG 56, 385AB. Traducerea românească în: Sfântul Ioan Hrisostom, Cuvântări la praznice împărătești, trad. de Pr. D. Fecioru, București, 1942, p. 25].

Suntem legați prin trup de lumea aceasta pământească, dar putem participa la realitățile cerești, căci acum noi ne mișcăm nu prin vedere, ci prin credință, după cum spune Sfântul Apostol Pavel (cf. II Cor. 5, 7). Tot ceea ce se împlinește în cultul Bisericii ne transpune în realitatea tainică a Împărăției cerurilor și acest mod unic de participare, prin credință, la viața lui Dumnezeu poate fi greu descris în cuvinte. Toate actele liturgice văzute, toate cântările, tot ritualul liturgic au menirea de a ne introduce în mod real în bucuria deplină a acestei sărbători care este în ceruri și la care suntem și noi chemați să participăm. Întreaga iconografie a Praznicului exprimă slava și frumusețea cerească a acestei bucurii.

Astăzi, prin mila Domnului, gustăm iarăși din bucuria raiului. Astăzi știm că s-a făcut împăcarea noastră cu Dumnezeu prin acest semn minunat dăruit nouă: o Preacurată Fecioară a luat în pântec și a născut pe Fiul lui Dumnezeu! De aici începe mântuirea noastră, dintr-un suflet feciorelnic, statornic în Bine și cu totul dăruit lui Dumnezeu, dintr-un vas ales al Duhului Sfânt, dintr-o comoară a darurilor, dintr-un pântec preacurat din care Ziditorul a toate S-a născut modelându-și un trup conform cu demnitatea și sfințenia Lui. Dumnezeu este cu noi printr-o Maică Fecioară. Curăția și sfințenia ei au ajuns cu adevărat până la ceruri și L-au atras spre noi pe Stăpânul a toate, Care a venit în lume pentru ridicarea neamului omenesc din osânda păcatului și a morții. Prin smerita sa ascultare, Fecioara Preacurată a primit în pântec de la Duhul Sfânt și a dăruit lumii pe Pruncul Mântuitor, devenind Stăpână și Doamnă, Împărăteasă a cerului și a pământului. „Toată slava ficei Împăratului vine dinlăuntrul ei” (Ps. 44, 15), spune psalmistul, arătând că slava Maicii Preacurate este Fiul ei Cel preaiubit, Care S-a născut din fecioreștile ei sângiuri mai presus de fire, lăsând fecioria ei nestrucată. Maica Pruncului Mântuitor este Comoara de daruri cerești, prin care iubirea mântuitoare a Sfintei Treimi se revarsă peste întreaga lume. Cântarea bisericească preamărește acest mister astfel: „Fecioara, alabastrul cel înțelegător, poartă pe Hristos ca pe un Mir nedesertat și vine în peșteră, cu Duhul, să deșerte acest Mir ca să umple sufletele noastre de plăcuta lui mireasmă” [Cântarea a 9-a a canonului Înainte-prăznuirii, Mineiul lunii decembrie, București, 1991, p. 287].

Mir vărsat peste fața întregii lumi sunt darurile Preacuratei Fecioare. Ea s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu și s-a umplut, astfel, de darurile Sfântului Duh, pe care le împarte tuturor celor care, cu dragoste, o preacinstesc. Maica Domnului a împlinit în ființa ei preacurată cele două forme de dăruire a femeii: fecioria și maternitatea. Lui Dumnezeu s-a dăruit deplin prin feciorie și a dobândit, ca rod al curăției și al ascultării ei, darul de a fi Maica lui Dumnezeu, încăpând în pântecul ei pe Cel necuprins [Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate și comuniune în Liturghia ortodoxă, Craiova, 1986, p. 169]. Ea s-a împodobit cu virtuți și a împodobit, astfel, lumea întreagă cu toate darurile ei. Ea este măslinul roditor sădit în casa lui Dumnezeu (Ps. 51, 8), spune Sfântul Grigorie Palama, pomul Raiului răsădit lângă izvoarele apelor (Ps. 1, 3), care a adus rod potrivit la vremea lui, aducând în lume

(continuare în p. 2)

† IRINEU,
Arhiepiscop
al Alba Iuliei

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI – 2016

Iubiți fii duhovnicești,

Recensământul cezarului Octavian Augustus a obligat pe Dreptul Iosif și pe Fecioara Maria să meargă să se înscrie în cetatea Betleem. Acolo, împlinindu-se profeția (cf. Mih. 5, 1), S-a născut Fiul lui Dumnezeu, într-un staul rece, și a fost culcat în iesle. În liniștea deplină a acelei nopți, vocile cerești ale îngerilor îl laudau pe Pruncul Mântuitor. Primii oameni care L-au întâlnit și I s-au închinat au fost păstorii simpli și curați, iar apoi magii sau înțelepții de la Răsărit, care I-au dăruit aur, tămâie și smirnă (cf. Mt. 2, 11).

Fenomenul cereșc ce i-a determinat pe magi să întreprindă o călătorie lungă și obositoare a fost apariția unei stele „ale cărei raze erau mai puternice decât soarele”, precum afirmă Sfântul Ioan Gură de Aur. Magii erau astrologi ce interpretau mersul vieții oamenilor sau al popoarelor în funcție de mișcarea stelelor pe cer. Steaua mare, care strălucea ziua și noaptea, le-a oferit concluzia că în poporul iudeu S-a născut un Rege, Acesta fiind Hristos, „Împăratul neamurilor” (Apoc. 15, 3).

Dreptmăritori creștini,

Când oamenii merg în călătorii lungi și nu au puncte topografice sau repere apropiate după care să-și stabilească direcția, ei se bazează pe stele pentru orientare. Cu mult timp în urmă, fără busolă sau fără niciun fel de instrument, locuitorii insulelor din Pacificul de Sud călătoreau mii de kilometri de-a lungul oceanului fără urme, având ca principale surse de orientare stelele, în timpul nopții, și soarele, în timpul zilei. Marinarii națiunilor au făcut același lucru, orientându-se după stele, pe care profetul David le îndeamnă ca, împreună cu soarele și cu luna, să-L laude pe Creatorul suprem (cf. Ps. 148, 3).

Astăzi, submarine nucleare călătoresc sub întinderea acoperită cu gheață a regiunii arctice sau polare, ghidându-se după stelele nevăzute. Aceste submarine sunt echipate cu un mecanism minunat care fotografiază cerul înstelat chiar înainte de a se scufunda sub gheață. Pe urmă, acest instrument reamintește de amplasarea stelelor, în timp ce vasul marin navighează mii de kilometri dedesubt, fără să vadă stelele deloc. Oamenii de pe navele spațiale, de asemenea, pilotează cu ajutorul stelelor, care nu se schimbă niciodată, fiind întotdeauna vrednice de crezare.

Când Iisus S-a coborât printre oameni, Dumnezeu S-a folosit de o stea, pentru a-i conduce pe magi spre locul unde Se afla Pruncul divin. Scriitorul bisericesc Origen consideră că este vorba despre „o stea nouă, deosebită de cele ce apar

(continuare în p. 4)

«Născătoarea de Dumnezeu, Fecioara – Izvor al darurilor și al bucuriilor vieții veșnice»

(urmare din p. 1)

Darul cel mai de preț, adică pe Izvorul tuturor darurilor [Grigorie Palama, *Cuvântarea* 53, ed. P. Christou: Gregoriou tou Palama Apanta ta erga 11: Homelies 43-63 (EPE 79), Thessaloniki, 1986, p. 246], Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Iubiți credincioși,

Cu toții suntem copleșiți în această zi de sărbătoare de multe daruri pe care Dumnezeu le-a revărsat peste noi. Mântuirea noastră începe cu o Fecioară Precurată plină de har și de daruri, care dorește să împărtășească aceste daruri cu noi. Orice dar însă presupune și un răspuns din partea primitorului. Noblețea dăruitorului te obligă la un răspuns pe măsură. Innograful a exprimat poetic această tainică realitate a sărbătorii: „*Ce vom aduce Ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din făpturile cele zidite de Tine mulțumire aduce Ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioara...*” [Stihira la Vecernia praznicului Nașterii Domnului, *Mineiul lunii decembrie*, p. 377].

Mulțimea darurilor cerești revărsate peste inimile noastre la acest praznic ne îndeamnă să mulțumim Ziditorului și să exclamăm plini de bucurie, împreună cu Sfântul Proclu, patriarhul Constantinopolului: „*Astăzi ne-a răsărit Soarele dreptății din norul cel fecioresc! Poporul ce ședea în întuneric a văzut lumină mare! Astăzi, naștere fără sămânță din pânțele curat a rodit și întreaga făptură aduce Pruncului darurile găzduirii: pământul staulul, munții peștera, orașele Betleemul, vânturile ascultarea, mările supunerea, valurile liniștea, adâncimile peștii, râurile Iordanul, izvoarele pe samariteanca, pustiul pe Ioan Botezătorul, animalele asinul, păsările turturelele, magii darurile, femeile pe Marta, văduvele pe Ana, sterpele pe Elisabeta, fecioarele pe Precurata Fecioară, păstorii cântarea, preoții pe Simeon, copiii ramurile de finic, prigonitorii pe Pavel, păcătoșii pe vameș, neamurile păgâne pe cananeancă, crucea pe tâlhar, răsăritul steaua, cerurile pe îngeri, Arhanghelul Gavriil salutul: Bucură-te, ceea ce ești plină de daruri, Marie, Domnul este cu tine...*” [Sfântul Proclu al Constantinopolului, *Cuvânt la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos*, text critic la: N. Constaș, *Proclus of Constantinople and the Cult of the Virgin in Late Antiquity* [Supplements to *Vigiliae Christianae* 66, Leiden-Boston: Brill, 2003, p. 226-237].

Iubiți credincioși,

Noi toți ne facem daruri unii altora de sărbători. Darurile noastre sunt, simbolic, semnele darurilor dumnezeiești pe care le primim în aceste zile de praznic. Noi știm că darurile lui Dumnezeu se dau și se primesc în biserică, în locașul Său cel sfânt. La fiecare Sfântă Liturghie noi suntem în Casa lui Dumnezeu, suntem la Masă cu Mântuitorul, Care este înconjurat de toți sfinții. De-a dreapta Lui stă Maica Precurată, cea plină de daruri. Este cina tainică, este Nunta Fiului de Împărat, care veșnic se desfășoară în ceruri și la care și noi suntem chemați să participăm cu hainele

sufletului curățite de orice păcat. La acest ospăț dumnezeiesc, ca odinioară în Cana Galileii, Maica lui Dumnezeu este de-a dreapta Fiului ei, Care acum este Însuși Mirele Ce dăruiește credincioșilor spre hrană Trupul și Sângele Său jertfit. Acum, ca și atunci, Maica Domnului mijlocește pentru noi pentru ca dragostea Fiului ei să se reverse peste întreaga lume. Iar nouă, ca și atunci în Cana Galileii, atât ne cere: „*Faceți tot ce vă va spune El!*” Cuvântul ei plin de iubire și de blândețe ne mișcă pe toți. Dragostea ei de Maică ne îndeamnă să păzim poruncile Fiului ei, să căutăm să nu supărăm pe Dumnezeu prin faptele vieții noastre, să ne străduim să ne curățim inimile cât mai des prin spovedanie, să ne ferim de patimile trupești, să omorâm, după îndemnul Apostolului, toate „*mădularele noastre cele pământeste: desfrânarea, necurăția, patima, pofta cea rea și lăcomia, care este închinare la idoli...*”, lepădând mânia, defăimarea, cuvintele de rușine, „*pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării...*” (Col. 3, 5-8).

Iubiți fii duhovnicești,

Dragostea negrăită pe care o are Dumnezeu pentru noi nu o putem simți în inimile noastre dacă iubim păcatele acestei lumi: „*pofta ochiului, pofta trupului și trufia vieții*” (Iacob 4, 4). Este vremea să ne îndreptăm viața spre Dumnezeu și să-L rugăm cu credință, prin post și prin pocăință sinceră, să nu-Și întoarcă fața de la noi, ci să ne trimită mila Sa pentru a scăpa de toate cursele cele cumplite ale vrăjmașului. Mult ajutor aflăm dacă vom încerca, fiecare dintre noi, după putere, să participăm cât mai des la Sfânta

Liturghie, aducând, ca ofrandă, *prescură* spre pomenire, atât pentru cei vii, cât și pentru cei adormiți.

Să păstrăm și să prețuim, cum se cuvine, cele trei Instituții fundamentale ale dăinuirii neamului românesc: *Familia, Școala și Biserica*. Să luptăm pentru păzirea curăției noastre sufletești, dar și a copiilor noștri. Să le dăm celor mici hrana sufletească de care au nevoie, să veghem creșterea lor, să îi deprindem de mici cu paza sfințelor porunci, cu mersul la biserică, să ne străduim să îi scoatem cu ajutorul rugăciunii, al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Euharistii din toate cursele celui rău, oferindu-le, ca alternative la provocările modernismului, o viață cât mai aproape de Dumnezeu și de natură, precum și o viață de adevărată comuniune de iubire în familie. Doar așa copiii noștri vor învăța care sunt adevăratele valori și virtuțile specifice ale credinței și ale neamului nostru.

Iubiți credincioși,

Încheiem cuvântul nostru cu îndemnul Sfântului Grigorie Palama de a cinsti venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu: „*Să păzim, așadar, prin legăturile iubirii unitatea cu Dumnezeu și întreolaltă ... Să lăsăm pământul, fiindcă nu mai suntem pământeste, din pământ, ca primul om [Adam], ci ca al Doilea Om, Domnul, din cer. Sus să avem inimile la El! ... Să stăm în Sfânta Biserică arătându-ne fiecare pământul [inimii] sfânt prin virtute și înclinarea neclintită spre Dumnezeu...*” [Cuvântarea 53, ed. P. Christou: Gregoriou tou Palama Apanta ta erga 11: Homelies 43-63 (EPE 79), Thessaloniki, 1986, p. 247].

La slăvitul Praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos,
cu smerenie rugăm pe Cel Atotputernic să ne dăruiască tuturor sănătate
sufletească și trupească, întru toate bună sporire, iar în Noul An să reverse
asupra noastră și asupra lumii întregi harul păcii, al iubirii și al bucuriei
duhovnicești. Întru mulți și fericiți ani!

Redacția „Telegrafului Român”

† SOFRONIE,
Episcop
al Oradei

SCRISOARE PASTORALĂ CU PRILEJUL SĂRBĂTORII ÎMPĂRĂTEȘTI A NAȘTERII DOMNULUI, 2016

„Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Neprețuiții mei iubitori și următori ai Mântuitorului,

Ce declarație de dragoste dumnezeiască față de noi, nevrednicii, decât cea de mai sus? Ce făgăduință mai consistentă, ce nădejde mai tare? „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea” (Ioan 3, 17). O, ce adânc al îndelungii răbdări și al milei negrăite față de noi, cei mulți și păcătoși, fragili și instabili, nestatornici ca ploaia în mijlocul verii! Dar cine poate măsura bunătatea dumnezeiască? Cine poate îndrăzni să vorbească despre sublima poveste de dragoste sfântă, curată și nepătimașă dintre Dumnezeu și poporul Său?

De când ne știm pe pământ, după căderea dintâi, am cunoscut păcatul și moartea, suferința și eșecul, exilul și valesa morții, ne-cazul și bătrânețea umbră de decrepitudine. Un orizont trist și sumbru, a cărui notă dominantă era damnarea. Numai că Dumnezeu nu a dorit, nu a vrut să rămână așa. Sfidând orice prejudecată, rușinând toată răutatea, călcând în picioare mulțimea glasurilor potrivnice întunecate, Dumnezeul iubirii a hotărât altfel. Din milă față de noi, din dragoste nepământească, supremă, Tatăl Îl trimite pe Fiul, în Duhul, să Se facă om, născându-Se din Fecioara, pentru a ne izbăvi pe noi, pentru a ne mântui.

„Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3, 35). Pe Fiul L-a trimis Tatăl în lume. Din cer, de sus, din slavă, spre noi, cei mărunți, cei neînsemnați, cei ce ne credeam uitați, părăsiți, singuri. Dar vine din cer Cel ce Se face una cu noi, Fiul Omului, în toate asemenea nouă, afară de păcat. „Cel ce vine de sus este deasupra tuturor”, El nu este simplu om, ci Dumnezeu-Omul, „Cel ce vine din cer este deasupra tuturor” (Ioan 3, 31). Pleacă cerurile și coboară la noi, Se smerește, „Dumnezeu fiind în chip” (Filipeni 2, 6), deșertându-Se „pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om” (Filipeni 2, 7).

Mult încercați și statornici ucenici ai Domnului,

Nemăsurată, nespūsă, nebiruită este dragostea Preasfintei și Celei de o ființă și nedespărțite și de viață făcătoare Treimi! Din străfundurile bunătății dumnezeiești, răzbate până la noi, în curgeri nesfârșite ale harului, mila divină și binecuvântarea cerească, „harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtașia Sfântului Duh” (II Corinteni 13, 13), revărsându-se energiile dumnezeiești necreate în îmbrățișarea unică de iubire ai cărei martori, beneficiari și fericiți mărturisitori suntem. Toate armile necurăției, întreaga revistă de front a necuratului, vacarmul infernal al haosului întunecat sunt acum nimicite, cu toată oștirea de mercenari și cu toată trufia lor nefastă, prin bunătatea Preasfintei Treimi.

Pentru că, un singur cuvânt ajunge pentru a descrie măreția celor întâmplare: bunătatea. Bunătatea lui Dumnezeu. Bunătatea intrinsecă dumnezeirii descoperite nouă în comuniunea de dragoste a Preasfintei Treimi. Bunătatea proprie lui Dumnezeu și doar Lui, Cel Unul în ființa Sa dumnezeiască nepătrunsă și Întreit în ipostasuri: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu cel Viu și Adevărat, „Cel ce este” și „Cel ce era” și „Cel ce vine” (Apocalipsa 1,

4). Bunătatea totală, fără limite, iubire necondiționată de transgresiunile umanității: S-a dat (Fiul) pentru toți, pentru ca „cel ce crede în Fiul” să aibă viață veșnică, „iar cel ce nu ascultă de Fiul”, să nu vadă viața, „ci mânia lui Dumnezeu” să rămână peste el (Ioan 3, 36).

Bunătatea vine spre noi, dar și noi se cuvine să ne pregătim pentru a o primi, pentru a ne trezi, pentru a învia, pentru a ne muta din moarte la viață. Deoarece exercițiul iubirii presupune reciprocitate: Dumnezeu coboară la noi, iar noi, prin har, la chemarea lui Dumnezeu, să ne înălțăm la El, urcând, prin Fiul întrupat, înomenit, în Duhul Sfânt, la Tatăl, Creatorul și Stăpânul Universului. Alternativă nu avem, nu există, altă cale nu este. Doar prin Hristos, în Hristos și cu Hristos, Cel ce a mărturisit despre Sine și a

zis: „cel ce crede în Mine are viață veșnică” (Ioan 6, 47) și „dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac” (Ioan 8, 51).

Dragii mei chemați la răbdare și îndelungă-răbdare,

Prea puține, nemeșteșugite și anevoios alese cuvinte, la adevărata măsură a nepriceperii mele, am căutat, palid și doar în oglindă, am cutezat, deși cu nevrednicie, am îndrăznit, timid și nedestoinic, să vă vorbesc despre abisurile bunătății dumnezeiești, care a făcut cu puțință întruparea, înomenirea Fiului lui Dumnezeu și nașterea Sa din Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Cuvintele neputincioase au încercat să ne apropie, pe cât ne stă în putință, de măreția bunătății Preasfintei Treimi. De planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii prin Cuvântul veșnic al Tatălui, Care „S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi” (Ioan 1, 14), Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii.

Pentru noi, cei credincioși, bunătatea lui Dumnezeu nu trebuie dovedită. Ea există pur și simplu și lucrează în lume. La fel ca și Cel al Cărui nume este: Bunătatea-Dumnezeu. Numai că, din păcate, din nefericire, nu toți oamenii sunt de acord cu Adevărul, nu Îl cunosc, ba chiar Îl insultă și Îl prigonesc, îndeosebi străpungându-I trupul tainic: Biserica. Așa se face că, în lume, răutatea, inspi-

rată, susținută, manipulată de duhurile necurate, bănuie aproape nestingherită. O mai încurcăm noi, creștinii, care, prin post și rugăciune, prin lucrarea harului Duhului Sfânt, îi mai dăm planurile, ticlurile, meșteșugurile, făcăturile, arhitecturile savante și mincinoase, peste cap. Și părintele răutății și domnul minciunii se supără și se oștește asupra-ne, căutând să ne doboare, să ne alunge, să ne marginalizeze, să ne descumpănească sau, măcar, deși mai perfid, să ne infecteze și pe noi cu răutatea-i.

Doar legat să fie cineva la ochi și nu ar putea înțelege că așa stau lucrurile, duhovnicește vorbind, întocmai. Și, totuși, care este răspunsul nostru, cel mai potrivit, în duh evanghelic, în pacea Domnului Hristos Iisus, la toate aceste provocări din urmă ale duhurilor răutății din văzduhuri, active în societate prin mulțimea de profeți falși, preotese mincinoase ale noilor culte păgâne, prin cohorte de filozofi adepți ai noilor curente ateiste și materialiste, dar și, îndeosebi, prin oștirea fără număr a mercenarilor tocmiți, pe bani frumoși, din toate limbile și semințiile pământului? Frica? Nicidecum. Nu avem dreptul să ne temem, câtă vreme pacea Domnului este cu noi: „în lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). Plânsul și tânguirea? Defel. Nu suntem lipsiți de ajutor, cei ce auzim cuvântul Mântuitorului: „veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28).

Atunci? Răspunsul este hristic și vine din Predica de pe Munte. Este piatra de încercare a credinței noastre și antidotul la răutatea lumii, antidotul care nu ne va lăsa să ne molipsim de răutate, așa cum și-ar dori slugile celui rău și întunecatului însuși, care mult s-ar bucura să ne vadă și pe noi înveninați, înrăiți, desfigurați de ură. Dar n-are să-i ajute și să le ajute Domnul cel Preabun, Care, prin Cuvântul Său întrupat, în Predica de pe Munte, ne-a lăsat medicamentul ideal, antidotul pentru otrava noianului de ispite ale celui rău și panaceul contra urii:

iubirea de vrăjmași. „Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Matei 5, 39). Așa a rezistat, de la începuturi, civilizația noastră creștină. „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatamă și vă prigonesc” (Matei 5, 44).

Ce altă rețetă mai puternică? Nu este ușor, dar, prin smerenie, prin post și rugăciune, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, cele în aparență imposibile devin posibile. Aici este cheia salvării civilizației noastre creștine, asaltate din toate părțile, și din afară, și dinlăuntru, în fel și chip. Anume, prin bunătate, prin iubirea totală, până la măsura extremă a iubirii vrăjmașilor, punând stavilă urii, îngrădind răutatea, prin solidaritatea noastră, între creștini, prin unitatea în jurul Mântuitorului, în Biserica Sa cea Sfântă, în comuniunea Sfinților, în desăvârșire: „fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48). Așadar, răutății din lume îi vom răspunde cu bunătate, urii aruncate asupra noastră cu rugăciune către Cel de Sus, prigonitorilor și hărțuirilor, cu smerenie și dragoste, morții, prin martiriul, sfârșitului printr-un nou început al pocăinței, al întoarcerii spre comuniunea de dragoste a Preasfintei Treimi, Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă și nedespărțită!

Crăciun fericit! La mulți ani, fericiți și binecuvântați, plini de har și de bucurie, întru sănătate deplină și bogată înziliră!

† ANDREI,
Episcop al
Covasnei și
Harghitei

IISUS HRISTOS – SOARELE DREPTĂȚII

Cuvânt Pastoral la Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos – 2016

Cântarea tradițională bisericească ne vestește în fiecare an cu prilejul prăznuirii Nașterii Domnului că întrupându-Se El printre noi, a „Răsărit lumina cunoștinței”. Tot din troparul sărbătorii mai aflăm că El, Cel care ne aduce „lumina cunoștinței”, El Însuși, fiind lumina (Ioan 9, 5), este recunoscut ca fiind „Răsăritul cel de sus”, pogorât din ceruri, de la Tatăl, întrupat prin lucrarea Duhului Sfânt.

Creștinismul începe în istorie cu Nașterea Domnului, întruparea Fiului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne spune: „Cuvântul (Logosul) trup S-a făcut” (Ioan 1, 14). Faptul că vine „de Sus” înseamnă că vine de la Dumnezeu, că e Unul din Treime, Fiul lui Dumnezeu, căci prin „Cel de Sus” noi, credincioșii, L-am înțeles întotdeauna pe Dumnezeu. Și venind „de Sus”, nu poate fi altfel decât „Soarele dreptății”, adică Acela care face dreptate, învață, aduce și răsplătește dreptate, vrea ca lumea să trăiască după dreptate. Multe alte titluri Îi vor da Mântuitorului Evangheliștii, Apostolii, marii Sfinți Părinți și teologi, dar cele mai importante, cele mai adevărate nume și le va da El Însuși, mărturisind despre Sine și arătând locul de unde vine, de la Tatăl, ca Fiu născut mai înainte de veci, de o ființă cu Tatăl prin Care toate s-au făcut, așa cum mărturisim în Simbolul credinței. Iată, iubii mei, identitatea Celui a cărui naștere o prăznuim astăzi.

Troparul Nașterii Îl numește pe Mântuitorul „Lumina cunoștinței”. V-ați întrebat vreodată de ce Îi dă Biserica acest nume atât de pretențios și mare? De când e lumea dorința de cunoaștere a fost țelul tuturor filozofilor, al oamenilor de știință, al înțelepților și al oamenilor înzestrați cu capacitate de gândire și meditație. Noi credincioșii credem că cele de care avem nevoie pentru dobândirea vieții veșnice, adică „Lumina cunoștinței”, ne-a venit prin Iisus Hristos, și ea se află înscrisă de cei care L-au văzut și ascultat în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție. Despre mijloacele prin care putem obține mântuirea și despre tot ceea ce trebuie să știm și să facem în legătură cu aceasta, avem toate cunoștințele de la Mântuitorul Iisus Hristos. De aceea El rămâne cu adevărat pentru noi credincioșii „Lumina cunoștinței”. Sfânta Maică Biserica a avut dintotdeauna și mai ales astăzi, într-o lume secularizată care se îndreaptă spre ură și dezbinare, misiunea de la Hristos Cel născut în iesle să propovăduiască cunoștințele despre mântuire.

În tropar noi Îl numim „Răsăritul cel de Sus”, ne afirmăm credința că El este Fiul lui Dumnezeu și de aceea primim drept mântuitoare toate descoperirile Lui, toate „cunoștințele” pe care ni le-a comunicat Dumnezeu Tatăl și credem în ele din tot sufletul nostru (Matei 22, 37). Hristos Domnul S-a născut într-o zi ca aceasta, în timpul Cezarului August (Luca 2, 1) în Bethleem Iudeii, iar troparul Îl numește „Soarele dreptății”. Libertatea de alegere a fost lăsată de Dumnezeu (Deuteronom 30, 17; Ioan 8,32). Aspirația spre dreptate este, fără îndoială, a tuturor oamenilor. Chiar și cei care fac o nedreptate altora, când este vorba despre ei înșiși, când li se face o nedreptate, protestează ca și cum ar crede în dreptate și ar fi cei mai drepti dintre oameni. Făcând așa, ei nu fac altceva decât să recunoască sfințenia dreptății, numai că nu o pun în practică. Toți suferim cumplit când ni se face o nedreptate. Ar trebui să suferim și atunci când se face și altora nedreptăți. Este condamnabilă și atitudinea noastră de indiferență față de nedreptățile care se fac în

jurul nostru, de către ceilalți, pe care noi le-am putea împiedica. Trebuie să-i compătimim pe cei nedreptățiți și să-i condamnăm pe cei ce fac nedreptăți.

„Soarele dreptății” spre aceasta ne îndeamnă, căci dreptatea nu este rezervată numai Împărăției de dincolo, ci și lumii acesteia. De aceea ne rugăm în Rugăciunea Domnească: „Precum în cer și pe pământ” (Matei 6, 10). Mântuitorul Hristos a precizat de multe ori că Împărăția Cerurilor începe de aici, din această lume (Luca 17, 1).

Dacă nu suntem drepti, dacă nu ne încălzim la acest Soare, dacă nu ne lăsăm călăuziți de El în toate zilele vieții noastre, nu vom putea moșteni viața de veci. Adevsea auzim de „războaie și vești de războaie”. Oare de ce s-a ajuns la această situație în lumea de astăzi? Pentru că se calcă dreptatea, s-a înmulțit păcatul, pentru că s-a împușinat numărul dreptilor. „Soarele dreptății” a venit ca să reinstaureze dreptatea pe pământ în sens de viață dreaptă, morală, o viață virtuoasă. Ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să ne ierte păcatele, să se înmulțească dreptii pe pământ și dreptatea în lume. Acesta este mesajul Aceluia care S-a numit pe Sine „Soarele dreptății”, Iisus Hristos, mesaj adresat credincioșilor care Îl urmează învățătura și doresc să-I îndeplinească poruncile pentru a moșteni Raiul cel mult dorit.

Sărbătorind Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, noi cinstim cu bună cuviință pe Dumnezeu pentru darul de bucurie veșnică, dar și pentru că ne-a dat și nouă, oamenilor păcătoși, darul de a renăște, de a crește, de a ne înmulți talanții; a ne desăvârși și a moșteni bucuria veșnică.

Întâmpinăm, la fiecare naștere, taina cea mare din lume, cum alta nu mai este, zidirea vieții încredințată nouă oamenilor, astfel devenind și noi împreună-lucrători cu Dumnezeu. Ca lumina ochilor să păzim sufletele noastre, dar și trupurile noastre. Să le ferim de necurăție, pentru că prin întinarea cu orice păcat a unuia dintre noi, ne facem nevrednici a locui Dumnezeu întru noi și se vatămă și curăția fraților noștri, că precum ne putem sfinți unii pe alții, tot așa ne putem întina unii pe alții, pentru că „noi, cei mulți, suntem în Hristos un trup, iar fiecare dintre noi mădulare suntem unii altora” (Romani 12, 5).

Să avem grijă permanentă de a preamări pe Dumnezeu prin faptele noastre de dragoste frățească, românească și ortodoxă, având în inimi pe toți frații noștri creați de Dumnezeu pe fața pământului, îngăduindu-ne unii pe alții cu blândețe, ajutându-ne și sfătuindu-ne cu înțelepciune la săvârșirea faptelor bune. Să împlinim testamentul Sfântului și marelui Mitropolit al Ardealului, Andrei Șaguna: „Fiți pe pace, aveți-vă bine, nu vă sfădiți!”

Așa vom fi făcători de pace, devenind „fii lui Dumnezeu” (Matei 8, 9), rugându-ne și de a îndemna pacea între noi, între popoare și pacea cu Dumnezeu Atoatecreatorul.

La acest Praznic Dumnezeiesc să răsune în cânt de Doxologie glasurile noastre, colindând, precum ale îngerilor la Nașterea Domnului în peștera din Bethleemul Iudeii: „Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie” (Luca 2, 14).

Să nu uităm, fraților și surorilor, prăznuind Nașterea Domnului Hristos, să sărbătorim și ziua noastră de naștere! De aceea la acest Praznic este atâtă bucurie dumnezeiască și omenească în cer și pe pământ. Praznicul familiei creștine!

Îl mulțumim Fiului Dumnezeiesc că a venit în lume să Se nască și să crească, să ne mântuiască și Îl rugăm ca Apostolii Luca și Cleopa, „Doamne, rămâi cu noi acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!”

Pastorală la Nașterea Domnului – 2016

(urmare din p. 1)

pe bolta cerească sau în părțile mai joase ale atmosferei”. Aceasta nu s-a făcut din întâmplare, fiindcă Tatăl cerească L-a trimis atunci în lume pe Fiul Său, „Răsăritul cel de Sus” (Lc. 1, 78), după Care noi ne orientăm viețile noastre. Cu toții, în lumea aceasta, suntem pe un drum lung, numit călătoria vieții. De asemenea, noi dorim ceva sigur care să ne călăuzească, să ne conducă nevătămați spre scopul nostru ultim. Dumnezeu S-a îngrijit să ni-L trimită pe Mesia, „Domnitor din Iuda și Cărmuitor din coapsele lui” (Fac. 49, 10).

În călătoria vieții, cea mai luminoasă Stea care strălucește pe firmament este Iisus Hristos, „Calea, Adevărul și Viața” (In. 14, 6), „Luminătorul cel mai înainte de soare”, cum Îl numește Sfântul Grigorie Palama. El este cu adevărat mai demn de încredere decât stelele. Numai despre El a spus Dumnezeu: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit întru Care am binevoit; de Acesta să ascultați!” (Mt. 17, 5). Trebuie să-L ascultăm, fiindcă îndrumarea Sa dumnezeiască și neschimbătoare nu-i învechită sau demodată, ci ne este mereu contemporană, conducându-ne spre destinația noastră. Legea Sa este „făclie picioarelor noastre și lumină cărărilor noastre” (cf. Ps. 118, 105).

Când un marinar, aflat pe o mare necunoscută, într-o vreme furtunoasă, este azvârlit încoace și încolo, mai multe zile, el se folosește de primul calm în furtună și de prima deschizătură în nori ca să privească la stele, spre a se orienta și a afla direcția adevărată. Când ne-am rătăcit și suntem în încurcătură, și noi putem privi în sus, pentru a-L vedea pe Hristos, Steaua noastră răsărită din Iacob (cf. Num. 24, 17), ca să ne arate calea. Urmându-L pe El, vom atinge ținta consistentă a pelerinajului nostru pământesc: întâlnirea cu Dumnezeul Cel viu. Conștient de aceasta, Sfântul Paisie cel Mare zicea: „Fără puterea și lumina Ta, Hristoase, orice am face, ne paște primejdia de a ne pomeni pe alt drum decât cel care duce spre Tine”.

În actualul context de secularizare accelerată și în aceste zile de obscuritate universală, mulți dintre contemporanii noștri gândesc și trăiesc ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Ei sunt atrași de miraje ieftine, adoră idoli falși, și unii sunt robi ai păcatelor „împotriva firii” (cf. Rom. 1, 26-27). Toate acestea produc un cortegiu de suferință, boli, sărăcie, lipsuri, violență și războaie, stingând în suflete speranța într-un viitor mai bun. Când nu-I permitem lui Hristos să pătrundă în bezna răutăților veacului, „vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării” (Col. 3, 6). Omenirea, aflată la răscruce, este chemată să se întoarcă la Dumnezeu, printr-un angajament puternic de a urma Legea Sa.

La primul Crăciun din Bethleem, Dumnezeu absolut și transcendent a intrat în realitatea noastră umană, ca să ne vorbească într-un limbaj pe care-l putem înțelege. Când ne îndreptăm privirea către El, „Steaua strălucitoare a dimineții” (Apoc. 22, 16), se trezesc în noi o uimire imensă și o înțelegere mai profundă a existenței noastre. Când ne alipim de Domnul, contradicțiile interioare, grijile mărunte și temerile noastre sunt numaidecât eliminate. Prin relația personală cu Mântuitorul nostru, noi putem avea parte de zile senine și prospere, putem avea „pe pământ pace, între oameni bunăvoie” (Lc. 2, 14). Pe acestea vi le doresc tuturor, în anul care vine și întotdeauna. La mulți ani!

Îngerii – prietenii noștri de dincolo de lume. Pruncul Iisus și protecția angelică, supranaturală, de care putem beneficia

Iubiți credincioși,

„Nașterea Domnului” este praznicul împărătesc în care rememorăm momentul unic din istoria omenirii în care Dumnezeu a coborât în timp și în spațiu, adică în materie, și S-a făcut om, pentru a ne ridica pe noi din rătăcire și din neștiință, pentru a ne înălța la o cunoaștere superioară (nu doar științifică, ci și metafizică). Spune colindul despre Pruncul Iisus: *Pe-a Lui umerele / Străluceau lucefărele, / Pe degetul cel mai mic / Inelaș mândru de-argint, / Pe degetul cel mare / Inelaș de soare / Și pe frunte luna-i plină, / Plină de Lumină! II Și luna cu stelele / Luminează nopțile, / Soarele cu razele / Luminează zilele!* [Colindul „Umblă Maica după Fiu”, în vol. *Colindăm, noi colindăm. Colinde și cântece de stea, pițărâi, orații și interludii instrumentale, jocul caprei, urări de Anul Nou* (culese sub îngrijirea Prof. dr. Dumitru

în raport cu veșnicia. O putem compara cu coperta sau cu prefața unei cărți: poate cineva pretinde că știe întreg conținutul unei cărți, dacă a văzut doar coperta? Nu! La fel este și cu viața de dincolo: Dumnezeu ne spune ceea ce urmează, pentru că, fără El, nu putem ști, nu putem descoperi doar prin puterile noastre. Spune colindul popular: *Înger stă 'nainte mea, / Din lume ca să mă ia. / Astăzi mă călătoresc, / La Părintele ceresc. II Unde m-a chemat Hristos, / La orașul cel frumos. / Rele sau bune eu iau, / Seama de toate să dau II Pentru câte le-am urmat, / Pân' la cel mai mic păcat. II O, suflete ticălos, / Negru și întunecos! / În lume, cât ai trăit, / În rele te-ai tăvălit. II Îngrijeai numai de trai, / Negândind la iad și rai. / La moarte n-ai cugetat, / Dar de dânsa n-ai scăpat; / Căci, iată, ea s-a pripit / Și din lume te-a răpit!* [Colindul „Înger stă 'nainte mea”, în vol. cit., p. 319].

văzuse? / Casa toată se umpluse / De-o lumină lucitoare, / Ca lumina de la Soare. / Îngerul Gavriil intrase / La Sfânta Fecioară-n casă / Și, din zbor, cum se opri, / „Bucură-te!” – îi grăi. / „Nu te-nspăimânta, Maria, / Că vei naște pe Mesia!” / Fiu al Domnului va fi / Și „Iisus” Se va numi! [Colindul „Sfântă-i seara de Crăciun”, în vol. cit., p. 463].

Dar, atenție, nu trebuie să uităm că îngerul acesta a fost prezent și a vestit, lui Ioachim și Anei, nașterea Fecioarei Maria. Tot el a vestit, lui Zaharia și Elisabetei, nașterea copilului lor, Sfântul Ioan Botezătorul. În plus, știm că

† GURIE,
Episcop al
Devei și
Hunedoarei

Jompan), Edit. Eurostampa, Timișoara, 2002, p. 43]. Nu toți cei prezenți la eveniment erau capabili să vadă în privirea Pruncului Lumina de dincolo de lume, să intuiască statura Lui de împărat al Lumii. Și, totuși, El era Creatorul făcut făptură pentru recuperarea noastră pentru Cer.

A făcut-o pentru a ne vindeca ființa omenească și pentru a ne spune cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm (fiecare, în parte, și omenirea în ansamblul ei). Ne-a avertizat că nu suntem produsul unei evoluții hazardate de la simplu la complex (cum pretind unele teorii evoluționiste), ci suntem creați de o Ființă de Dragoste și de Lumină, pe Care o numim Dumnezeu și Care **ne-a lăsat pe acest Pământ să viețuim, ca să învățăm să iubim**. După această viață urmează veșnicia, de care ne vom bucura în măsura în care ne-am făcut datoria în această viață, adică am învățat să iubim! *S-a născut pe Pământ, / Astăzi, Mesia Cel Sfânt, / Ca să facă mântuire / De la veșnica pieire / A lui Adam cel căzut / Cu tot neamul, de demult* [Colindul *Cartea satului*, în vol. *Colinde* (culegere de George Breazul), Edit. Fundației Culturale Române, București, 1993, p. 256].

Altfel spuse lucrurile, viața aceasta, pe care o trăim în timp și în spațiu, adică în materie, este foarte scurtă

Dumnezeu S-a făcut om pentru ca să-l avertizeze pe om încă o dată de aceste realități: Nu vă lăsați orbiți doar de ceea ce vedeți, căci vedeți foarte puțin, doar realitatea materială! Ochii noștri trupești sunt făcuți doar pentru materie, și nu pot vedea dincolo de ea. În măsura în care ne înduhovnicim, mergem la Biserică, ne spiritualizăm, începem să vedem lumea de dincolo, realitățile spirituale, adevărurile eterne. Și abia atunci începem să-L simțim pe Dumnezeu, Creatorul nostru Cel de dincolo de materie, dar Care este prezent și aici, în materie. *De acum până 'n vecie, / Slava Domnului să fie!* [Colindul „Sus în slava cerului”, în vol. cit., p. 118].

Dreptmăritori creștini,

Evenimentul Nașterii Domnului, pe care astăzi îl prăznuim, **ne proclamă o prietenie cu o civilizație superioară: îngerii!** Omenirea întregă pare simpatizată, protejată și căutată de aceștia. De ce? Vedem că ei sunt prezenți în cele mai importante momente din istoria mântuirii, așa cum ne sunt acestea relatate de Sfintele Evanghelii. Îngerul sau Arhanghelul Gavriil – în transliterare latină, „Gabriel” – îi vestește Fecioarei Nașterea Mântuitorului: *Și, deodată, ce*

el a călăuzit Sfânta Familie în fuga spre Egipt, pentru a scăpa cu viață Pruncul de uneltirile sângeroase ale regelui Irod: *Iar Irod, tiranul, / Craiul și dușmanul, / Oastea și-o trimite, / Pe prunci de-i ucide / De doi ani în jos, / Să taie pe Hristos. / Intră prin odaie, / Toți copiii taie. / Vai, în greaua noapte, / Câtă crudă moarte! / Sânge precurat / Cât s-o mai vărsat! / Mamelor, nu plângeți! / Pieptul nu vi-l frângeți! / Pruncii n-or muri, / Ci s-or preamări. / Ale lor sufletele se vor face stele, / Luminând frumos / Calea lui Hristos!* [Colindul „O, ce nebulie!”, în vol. *Colindăm, noi colindăm...*, p. 150]. Iar alt colind spune: *Pe Hristos nu L-a tăiat, / Tatăl Sfânt L-a apărat. / I-a trimis un înger sfânt, / Ca să-L scape, pe pământ!* [Colindul „Toată oastea creștinească”, în vol. *Colinde...*, p. 257]. *Mai apoi, la înviere, a șezut pe o piatră în mormânt și femeilor mironosițe le-a adus vestea învierii. Deci, acestui înger Dumnezeu i-a încredințat marea Taină a venirii Sale în lume.*

Cine este această făptură? Căci, este clar, nu este nici om, nici Dumnezeu. Ce înseamnă numele lui? Termenul „Gavriil/ Gabriel” provine din limba ebraică, însemnând „Dumnezeu Se face bărbat”, iar numele conține, concentrat, adevărul că Dumnezeu Se face om, rămânând și ceea

(continuare în p. 6)

Îngerii – prietenii noștri de dincolo de lume. Pruncul Iisus și protecția angelică, supranaturală, de care putem beneficia

(urmărire din p. 5)

ce era, adică Dumnezeu. Zguduitor este adevărul acesta, pentru cei care vor să se gândească profund la soarta omenirii și la viitorul planetei noastre (și al cosmosului întreg): dacă Dumnezeu coboară în creația Sa înseamnă că aceasta prețuiește enorm și că El are planuri mari cu ea! Aceasta înseamnă că ne iubește și nu este deloc fericit când ne vede chinându-ne în necazuri și neputințe.

lubiții mei fii duhovnicești!

La o anumită vârstă, tinerilor le place foarte mult să vorbească despre civilizații extraterestre și există foarte multe filme inspirate de eventuala existență a extraterestrelor și de acțiunea lor în lumea noastră. Ni se arată, prin filme SF, cum ei coboară cu nave cosmice în lumea noastră și intervin, pozitiv sau negativ, în funcție de cum sunt: buni sau răi.

Sfânta Scriptură ne vorbește însă, explicit, de o civilizație non-terestră, existentă înaintea celei a noastre, o lume a spiritelor, creată de Dumnezeu și care, în urma unui cataclism, s-a prăbușit, dar nu în întregime. Prin căderea lor, un adevărat „continent” s-a dislocat în lumea de dincolo. **Cei căzuți au venit pe Pământ și au antrenat în căderea lor întreaga omenire**, căci, pe atunci, Adam și Eva erau singurii reprezentanți ai spiței umane.

Dar, oare, ne dăm noi seama că suntem căzuți? Recunoaștem aceasta? Răul din jurul nostru ne obligă să proclamăm faptul că lumea nu este așa cum ar trebui să fie, iar necazurile de pe pământ ne arată că suntem departe de fericirea pe care a dorit-o Dumnezeu pentru făpturile Sale. Aceste mari adevăruri le cunoșteau strămoșii noștri, de aceea proclamă colindul: *Domnul stătu crai în țară, / Țările se 'nspăimântară! II Împrejură-I, nor și ceață / Sprijinesc Sfânta Lui față. II Și dreptatea Lui tocmește / Scaunul ce-L odihnește. / Fulgerile Lui ca para, II De strălucesc toată țara. / Pământul e plin de frică, / Munții se topesc și pică. II Și curg toți ca niște ceară, / Văzând pe Domnul în țară. II Că Tu, Doamne, si-a Ta mână, II Vrând, ne-ai zidit din țărână. / Cei drepiți și în curăție / Te-așteaptă, cu bucurie!* [Colindul „Domnul stătu crai în țară”, în vol. cit., p. 303].

Dar de ce au căzut îngerii? Ne dă de înțeles Biblia că una din căpeteniile lor, pe nume Lucifer (adică „luminătorul”, emanatorul de lumină), auto-admirându-se cât de frumos este, a gândit așa: *Eu nu mai am nevoie de Dumnezeu, căci sunt, prin mine însumi, așa cum sunt: frumos, fericit, inteligent. Pot fi Dumnezeu în locul Lui și fără de El.* Gândind astfel, a acționat în consecință: s-a „deconectat” singur de la energia lui Dumnezeu. Și, în acea clipă, a căzut. Strălucirea a început să i se atenueze și lumina să i se stingă.

Noi suntem plini de viață și de bucurie numai în măsura în care acceptăm să rămânem „conectați” la Dumnezeu, să absorbim energia Lui, care este dragostea. Când refuzăm aceasta, începem să ne stingem. Nu degeaba Mântuitorul ne spune: „Rămâneți întru Mine și Eu întru voi [...] Eu sunt

vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15, 4-5). Deci, dacă ne simțim vlăguți, nefericiți, neîmpliniți, triști, este pentru că nu absorbim suficient de mult dragostea lui Dumnezeu, nu stăm în intimitatea Lui, nu ne rugăm suficient, nu mergem destul de mult la biserică. O mlădiță ruptă din tulpină, după o vreme, se usucă.

Dar să medităm fiecare în parte, în această zi de mare praznic, dacă nu cumva gândim și noi, adeseori, precum Lucifer: *Nu am nevoie de Dumnezeu, căci sunt, prin mine însumi, fericit?* Oare nu cumva întreaga omenire secularizată gândește astfel, astăzi: *Nu am nevoie de El, căci sunt prin mine însumi fericit?* Dumnezeu nu vrea să-i „deranjeze” pe cei care gândesc astfel: stă deoparte, până când se vor hotărî ei înșiși să ceară prezența Lui în propria lor viață. Pe noi, oamenii, care ne simțim aparținând Bisericii, cei care Îi invocăm prezența în viața noastră, El ne vizitează, ne caută, ne binecuvântează: *Tatăl, Atotțiitorul, / Și Fiul, Izbăvitorul, / și Duhul, Mângâietorul!* [Ibidem, p. 285].

Dragi fii întru Domnul,

Lucifer cu ceata îngerilor căzuți colindă această lume în lung și în lat, căutând pe cine să mai corupă. Dacă ar fi văzuți, lucrarea oamenilor de distanțare de ei ar fi mai ușoară. Dar ei sunt nevăzuți și au chiar puterea de a intra în oameni, căci omul este o ființă locuibilă. De aceea, făptura umană este cucerită și îngenunchată din interior. Este învinsă cu adevărat și, fără Mesia-Hristos, nici măcar nu-și poate de seama de situația dezastruoasă în care se află. Colindul constată cu durere situația: *Scoală-Te, Doamne, / Te scoală, / Că, de când Doamne-ai dormit, / Iarba verde s-o mlăgit, / Florile s-or cotropit, / Lumea rău s-o pângărit: / Suduie ficior pe tată / Și maica face păcate: / De-atunci nu-i mai rod în țară / Nici în grâu, nici în seacă, / Numai neghioară goală* [Colindul „Acolo-n sus, la Răsărit”, în vol. Colindăm, noi colindăm..., p. 56].

Dar, oare, să mai fie și **alți îngeri, prietenoși, plini de bunăvoință față de noi, oamenii**, în afară de Gavriil, cel deja pomenit? Sfânta Scriptură ni-l pomenește pe Arhanghelul Mihail (termenul provine din limba ebraică și înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?”), cel despre care spune că, în momentul căderii lui Lucifer, a strigat: *Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!*, coalizând în jurul său cetele îngeresti care nu au căzut, ci au continuat să capteze energia dragostei lui Dumnezeu, ca pe cel mai prețios lucru, dătător de Viață.

Arhanghelul Mihail intervine atunci când este chemat: protejează poporul Israel, călăuzește pe Lot și pe familia acestuia afară din Sodoma, scoate din cuptor pe cei trei tineri din Babilon, cum auzim atât de des la slujba Utreniei. De asemenea, îl eliberează din închisoare pe Sfântul Apostol Petru.

Dragii mei creștini hunedoreni,

Să nu-l uităm nici pe Arhanghelul Rafael, al cărui nume se traduce prin Domnul-Vindecătorul, pentru că este vindecător de boli și ocrotitor al celor

căsătoriți. Cei care doriți să recitiți Cartea lui Tobit vă veți aminti de minunatele lui intervenții spre folosul oamenilor. Amintesc acum doar de nefericirea unei tinere pe nume Sara, care, deși avusese șapte pețitori, tot necăsătorită a rămas, căci toți mirii ei mureau înainte de a apuca să se consume căsătoria. Era o mare nenorocire în vremea aceea pentru o femeie să rămână necăsătorită și să nu aibă copii. Ea credea că este blestemată, dar, de fapt, un înger al întunericii, pe nume Asmodeu, avea putere asupra bărbaților care o curtaseră, căci toți practicau, într-o formă sau alta, păcatul desfrânării. Așa că Arhanghelul Rafael l-a învățat pe tânărul Tobie, noul pretendent, ce să facă pentru a alunga demonul: să nu consume căsătoria în noaptea nunții, ci să amâne cu o noapte acest fapt, iar în noaptea nunții să se roage câteva ore cu viitoarea soață, să aprindă tămâie și apoi să se odihnească; demonul va fi ars de această formă de înfrânare și va fugi în pustiu. Acesta a fost îndemnul arhanghelului; Tobie a ascultat într-un tocmai sfatul lui și, astfel, a întemeiat o căsătorie fericită, prelungită până la adânci bătrâneți.

Frați creștini dreptmăritori,

În final, îndemnul meu de arhipăstor, pentru Dumneavoastră, pentru toți, este să vă întrebați fiecare în parte: În viața mea, în familia mea, în ființa mea, lucrează vreun înger al Domnului? Îngerii buni cer permisiunea pentru a interveni, cei răi, în schimb, acționează fără acordul nostru, sfâșiiind pacea lăuntrică și răspândind nevroza, cearta, răutatea, ura, supărarea.

Să nu uităm că fiecare avem câte un înger păzitor, care nu trebuie neglijat. Să nu uităm că ziua de luni este ziua săptămânii consacrată de Biserică „Puterilor cerești”, adică îngerilor care pot interveni pozitiv în viața noastră. Să ne amintim, pe la casele noastre, invocația din ectenie a preotului: *Înger de pace, credincios, îndreptător (al vieții), păzitor al sufletelor și al trupurilor noastre, de la Domnul să cerem!*

Bucuria Nașterii Domnului să vă umple viața! Harul lui Dumnezeu să vă cerceteze inimile, iar belșugul să nu lipsească din nicio casă în aceste zile sfinte de sărbători! Îngerii să vă însoțească în tot ceea ce întreprindeți și de protecția lor să beneficiați cu totii! *Dă-ne, la toți, bucurie, / Amin! Doamne, slavă Ție! / La mulți ani, s-aveți folos / De Nașterea lui Hristos!* [Colindul „Toată Legea Creștinească. Colind de stea din Ocna Sibiului”, în vol. Colinde și cântece de stea, vol. I, pentru cor cu voci egale (transcriere de Ion Simionescu), Ed. Aperta, Cluj-Napoca, 1994, p. 46]

„Sărbători fericite!” și
„La mulți ani!”

REDACTOR-ȘEF:

Î.P.S. Dr. LAURENȚIU STREZA

COLEGIUL DE REDACȚIE

Senior-editori: Pr. Academician Mircea Păcurariu; Pr. Prof. Dr. Dumitru Abrudan. **Secretar de redacție:** Dr. Emanuel Tăvală. **Membri:** Pr. Conf. Dr. Constantin Necula, Conf. Dr. Lucian Grozea, Diac. Dr. Ștefan L. Toma, Pr. Dr. Cristian Muntean, Pr. Dr. Vasile Gafton. **Responsabil ediție online:** Dr. Dragoș Boicu.

ISSN 1223-8392

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se primesc pe adresa: Redacția „Telegraful Român”, 550179 – Sibiu, str. Mitropoliei, nr. 35; e-mail: telegrafulroman@yahoo.com. Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL pentru anul 2017 este de 48 lei; cod IBAN RO34 RNCB 0227 0360 5879 0001. BCR Sibiu, str. Emil Cioran, nr. 1. Cod fiscal 44 79 403.

Tiparul executat la Tipografia Șaguniana – Sibiu